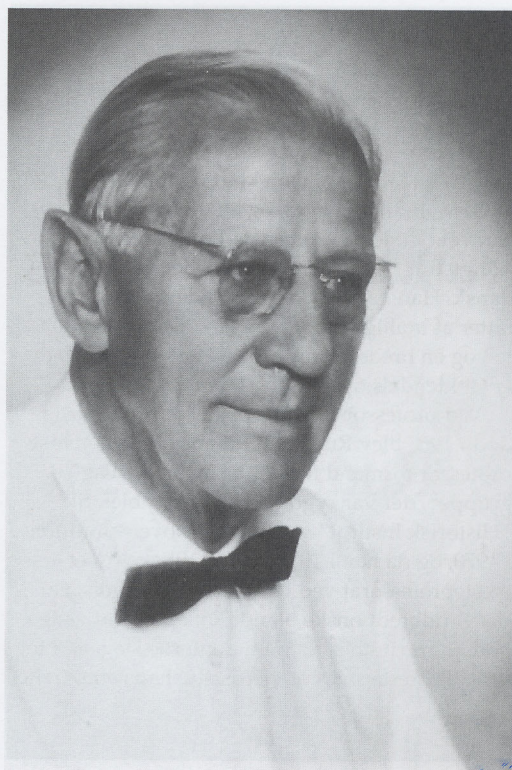

Rudi Thomsen**21.07.1918 – 29.03.2004**

Med Rudi (Thomsen)s død mandag den 29. marts 2004 er en epoke forbi. Rudi, som aldrig blev kaldt andet, blev født i Randers den 21. juli 1918 som søn af en tapetserer og tilhørte i sin gymnasietid den rebelske socialdemokratiske ungdom sammen med bl.a. Jens Otto Krag. En kreds af Randersborgere fik blik for hans lysende begavelse og gik sammen om at bekoste hans uddannelse. I 1936 kunne han således begynde at studere historie, latin og græsk kultur på det endnu unge Aarhus Universitet, hvorfra han blev cand. mag. otte år senere efter bl.a. et studieophold i Rom midt under krigen.

Allerede i sin studietid blev han kendt for sin utrolige flid og sin uforlignelige lyst og evne til at kaste sig over historiefagets selv vanskeligste evner, og allerede i 1947 disputerede han som en af Danmarks yngste dr.phil.er og en af de første ved Aarhus Universitet. To år efter fulgte ansættelse som museumsinspektør på Den Kongelige Mønt- og Medaillesamling, som han efterhånden gjorde helt menneskelig efter at være blevet taget til hjertet af den ellers så berygtede Georg Galster. Det var også her, han opnåede sit internationale ry for sine arbejder om romersk møntvæsen, især *Early Roman Coinage* I-III, der grundigt og solidt

fremlagde alle eksisterende vidnesbyrd om de tidlige romerske mønter, og hvor han opstillede en banebrydende ny kronologi for dem. I 1957 søgte han og fik et professorat i "oldtidens og middelalderens almindelige historie" ved Aarhus Universitet og blev således den første århusiansk uddannede historiker, der blev professor i historie og Danmarks anden professor i oldtidshistorie. Han overtog dermed arven fra Johan Plesner og Adam Afzelius, der ved deres tidligere virke havde gjort en høj prioritering af oldtidens og Europas tidlige historie til et særkende ved historiestudiet i Århus til forskel fra universitetet i København. Bedømmelsesudvalget havde som sit eneste kritikpunkt bemærket, at Rudi ikke havde dokumenterede erfaringer som universitetslærer, og det var vel det, der bevirkede, at han kastede sig ud i denne opgave med stor energi og entusiasme uden selv at have blik for, at hans ofte håndfaste formuleringer gjorde ham "skolemesteragtig" i mange studenteres øjne. Til gengæld var han en meget populær leder af ekskursioner til Middelhavsverdenen, hvor mange grækere og italienere forundredes over, at den adrætte og energiske mand i korte bukser og let sommerbluse var studenternes professor!

I de følgende år befæstede og øgede Rudi sin internationale anerkendelse bl.a. ved bøger om andre oldtidshistoriske emner, hvor der især er grund til at fremhæve *King Servius Tullius* fra 1980, der vel fremtræder lidt gammeldags i sit materielle kildesyn, men klart og forståeligt ender alt, hvad vi har, og alt, hvad der er blevet skrevet om denne konge fra Roms legendariske tidlige tid. Hans energi udfoldede sig også på dansk. Han var redaktør og undertiden selv forfatter af utallige gymnasielærebøger og -kildehæfter, og en bredere offentlighed havde stor glæde af Gyldendals opslagsbog *Historien* fra 1970.

Ved professor Bøggild-Andersens pludselige død i 1967 blev Rudi som nu anciennitets-ældst professor formand for den "Historiske Faggruppe", der var rygraden i det, der blev til "Historisk Institut" ved styrelseslovens indførelse i 1970, og da han i 1971 vendte tilbage fra et års gæsteforskningsophold ved University of Illinois, var det et udbredt ønske blandt kollegerne at vælge ham til institutbestyrer. Studenterne slog sig i tøjet, men lærte snart at værdsætte hans effektivitet

som administrator og hans vilje til at nå til løsninger, også hvis de stred imod de ofte bastante synspunkter, han først havde forfægtet, og for det voksende antal sekretærer var han ofte en elsket patriark, som vel var krævende, men som man altid vidste, hvor man havde. Rudi har således en stor andel i æren for, at instituttet kom forholdsvis uskrammet igennem 70'ernes voldsomme modsætninger og stridigheder.

I 1986 lod han sig pensionere, men han hvilede ikke på laurbærrene. Han sad fortsat hver dag på sit kontor, undrede sig ofte over, men blandede sig aldrig i efterfølgerens dispositioner og kastede sig ud i nye opgaver, som især bestod af bøger på dansk om mangfoldige emner, som fik en stor læserskare. Pludselig kunne telefonen ringe: "Det er Rudi. Kan du ikke lige fortælle mig, hvordan det var med..." Det vil ikke ske mere, og det er helt underligt; men tilbage står mindet om Randersdrengen, der fra små kår fik en flot karriere og et langt, energisk liv som professor i oldtidshistorie ved Aarhus Universitet.

Erik Christiansen